

# Peștele Râgâpârț

HAP

HAP

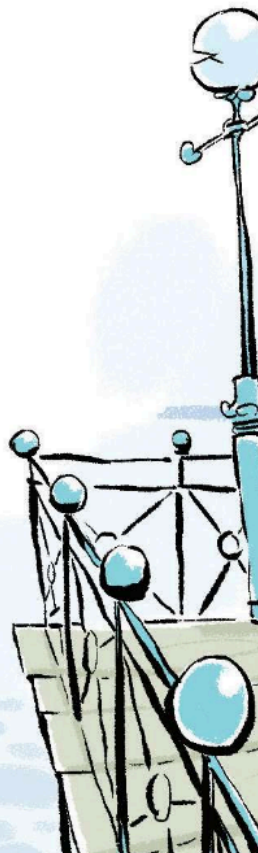


HAP



# Peștele , Râgâpârț

ACUM MULȚI ANI, cu decenii înainte să te naști tu, într-un orașel de mult uitat de la malul mării, era un debarcader vechi și **șubred** care înainta în apă. La capătul debarcaderului se ținea un bălci condus de bătrâni morocănoși, cu fețe însemnate de vreme, care purtau haine și pălării uzate.



## PEȘTELE RĂGĂPĂRȚ

Nu era un bâlci bun. Localnicii îl numeau chiar **BÂLCIUL NEBUN**, pentru că nimeni nu câștiga nimic acolo, niciodată.

Era imposibil:

să dărâmi nuca de **cocos** cocoțată pe un stâlp,  
să șutezi mingea de **fotbal** prin gaura de țintă  
sau să agăți **rața** ca să câștigi un peștișor auriu.  
Asta până în ziua în care începe povestea noastră.

— **AM PRINS UNA!** a exclamat un băiat,  
țopăind vesel în pantofii lui  
scâlțiați.



## CELE MAI NESUFERITE ANIMALE DIN LUME

Îl chema Leo și nu mai fusese niciodată în viețișoara lui atât de încântat.

În spatele tarabei, un bărbat ca o șopârlă și-a scuipat țigara.

— Ce-ai făcut?

— **AM AGĂȚAT O RAȚĂ!**

Într-adevăr, Leo reușise. La capătul undiței lui atârna o rață de jucărie veche și roasă.

— Ai trișat! a mârâit tarabagiul.

— Ba nu! N-am trișat! a protestat Leo. Am avut pur și simplu noroc, iar eu n-am niciodată noroc, **niciodată!**

Habar n-avea cât de **nenorocos** era pe cale să devină.

Bărbatul a mormăit și a **bombănit**. Se vedea clar că nimeni nu mai reușise până atunci să agațe vreuna dintre rațele lui.

— Scuzați-mă, domnule, asta nu înseamnă că am câștigat un premiu? a întrebat Leo, *zâmbind* plin de speranță.

I s-a răspuns cu un rânjet **sinistru**. Bătrânul a **chicotit** pe înfundate în timp ce cotrobăia sub tejghea. Cu oarecare dificultate, a scos de-acolo un peștișor auriu.

Știi la ce te gândești: cum poate fi un peștișor auriu unul dintre cele mai rele și mai nesuferite animale de companie din lume? Ei bine, acela nu era un peștișor auriu



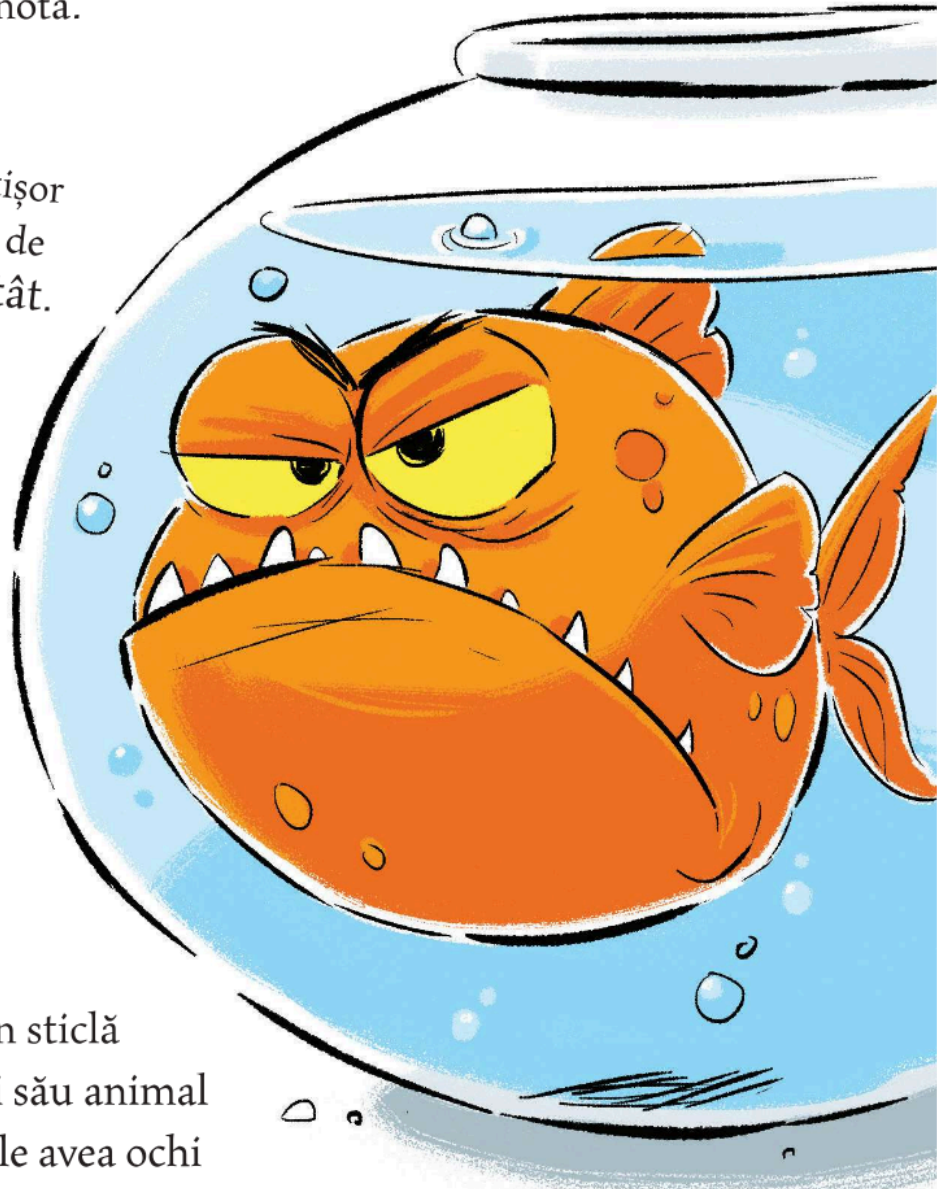
## PEȘTELE RĂGĂPĂRT

oarecare. Era cel mai **mare** peștișor auriu care trăise vreodată. Era atât de mare, încât părea mai **mare** decât bolul în care înota.



Un peștișor auriu e de obicei atât.

Dar acel peștișor auriu era **așa** de mare.



Leo s-a uitat prin sticlă și i-a *zâmbit* noului său animal de companie. Peștele avea ochi bulbucăți și dinți mari, **AȘCUTIȚI**.

## CELE MAI NESUFERITE ANIMALE DIN LUME

A deschis larg gura furioasă și a început să muște din bol.

**HAP! HAP! HAP!**

Parcă voia să-l mănânce pe băiat!

— Ai grijă să-i dai de mâncare! a chicotit bărbatul.

— Se pare că voi fi nevoit să-i dau!

— Peștelui ăstuia i se face foarte, foarte foame.

— Ce mănâncă?

— Orice! Ha! Ha!

Leo nu-și dădea seama de ce era asta amuzant.

— Îl cheamă cumva?

— Râgâpârț!

— Râgâpârț? Ciudat nume pentru un pește. Ciudat nume pentru orice. De ce-l cheamă Râgâpârț?

— Ho, ho! Ai să vezi tu! Ai să auzi! Și... ai să miroși!  
a răspuns bărbatul, **chicotind** din nou.

— Mulțumesc, cred, a răspuns Leo și a plecat cu tot cu bol.

Apa sărea în toate părțile, iar Râgâpârț sărea din bol și hăpăia aerul.

**HAP! HAP! HAP!**

## PEȘTELE RĂGĂPĂRȚ

— Leo! Nu! De ce-ai adus acasă urâtenia asta? a tunat mătușa Beatie.

Beatie ținea o pensiune la malul mării – **Pensiunea La Beatie**<sup>1</sup>.

Nimeni nu se caza la pensiunea ei. Era un **balaur** de femeie, care arunca flăcări asupra oaspeților ei.

În acel moment, singurul oaspete era ghinionistul ei nepot. A, și **Acritură**, apriga pisică a lui Beatie. O să vă spun mai multe despre ea puțin mai târziu!

Sărmanul Leo avea marele ghinion să fie expediat la înfricoșătoarea lui mătușă în fiecare vară.



<sup>1</sup> Fără mic-dejun inclus.